

der følger med, men et spørgsmål om, at man ønsker politisk indflydelse, og at man ønsker at varetage et hverv, som oven i købet er rimeligt aflønnet. Men forslaget vil selvfølgelig få den betydning, at fremtidige ministre ikke kan hæve den samme pension, som nogle af deres forgængere har kunnet.

Når man i dag fra Folketingets talerstol forsøger at foregive, at man skal have fundet en model, som ikke giver forringelser for nogen, er det foreliggende lovforslag velegnet. Det er grydeklart, lige til vedtagelse, og der er ingen – gentager ingen – som vil blive trådt over tærerne af det. Der vil være nogle, der i fremtiden ikke kan få det samme, som andre hidtil har fået, men hvis de er mere interesseret i pensionen end i selve det, som ministerembedet fører med sig, kan de lade være med at sige ja til hvervet.

Over til selve de bestemmelser, der er i lovforslaget:

Det, det går ud på, er i al sin enkelthed, at først i det øjeblik, man når pensionsalderen, når man fylder 60 år, er man berettiget til at få en ministerpension udbetalt. Det er ikke rimeligt i forhold til andre samfundsgrupper, at man her i Folketinget med sin egen stemme kan vedtage, at man også skal have ministerpension udbetalt i alle de år, der går, indtil man bliver de 60 år.

Det andet element, og det har der ikke været så meget debat om i dag, og det skyldes nok, at de fleste egentlig godt kan se, at den er gruelig gal, er det paradoks, at når man bliver udnævnt til høje embeder i Den Europæiske Union, følger ministerpensionen minsandten med.

Men det klare budskab i dag fra flertallet i Folketinget er altså, at sådan synes man det skal blive ved med at være, og det må vi andre jo så forholde os til, men en påstand om, at Fremskridtspartiet bare er ude på, som den radikale ordfører, hr. Jørgen Estrup, hævdede, at komme med et polemisk og populistisk forslag, er ikke rigtig. Dette er hverken polemisk eller populistisk, men hvis det danske Folketing, politikere og ministre skal nyde den mindste smule respekt og lydighed i befolkningen, der får at vide, at den skal være tilbageholdende, og at der skal spares på forskellige poster, kan det altså ikke nytte noget, at der i samme åndedrag udbetales så store beløb.

Ganske, ganske mange helt almindelige danske folkepensionister har ved skattereformen, bruttoficeringen osv. mistet meget betydelige beløb. De har altså fået forringet deres dagligdag og er blevet frataget velfærd. Det gør man

uden at blinke. Man får oven i købet undersøgt næsten navnet på, hvem det er, i hvert fald hvor stort et antal mennesker det er, der bliver udsat for forringelser.

Men her, hvor der er tale om en lille gruppe mennesker og om et meget stort beløb, er Folketinget ikke parat til at få foretaget den justering, som vil vække begejstring og respekt i den danske befolkning, fordi Folketinget for en gangs skyld turde tage fra sig selv frem for altid at give til sig selv.

Det er også blevet påstået, at det her mere eller mindre var en indpakning, og det var igen den radikale ordfører, hr. Estrup, der hævdede, at det bare var et forsøg fra Fremskridtspartiets side på at få publiceret nogle af vore synspunkter, men det, vi er sat til her i Folketinget, og det, de mennesker, der har stemt på os, forventer, er jo, at vi kæmper for vores synspunkter.

Citatet om den ensartede folkepension og om, at generalsekretærer, ministre, borgmestre osv. ikke skal være berettiget til en særpension, var et godt og nyttigt citat, for sådan mener vi, at det skal være.

Hvad skal der så være tilbage? Der skal være en mulighed for, at tjenestemænd, funktionæransatte, overenskomstansatte osv. både i den offentlige og den private sektor som en del af deres lønaffale kan sætte penge til side, sådan at de foretager en egenpensionering, og uanset hvor stor eller lille den egenpensionering er – vi anbefaler folk at sørge for en høj egenpensionering – skal folk have lov til at nyde frugten af den, når de bliver pensionister.

Vi mener, at der er et misforhold i det danske samfund, når den elite, der sidder højt placeret i forskellige stillinger i stat, amt og kommune som general det ene og direktør det andet, altså af skatteydermidler kan tilegne sig særpensioner, der ligger langt ud over de normale og rimelige forhold, der eksisterer for andre danskere.

Det er i al sin uendelige enkelthed, hvad dette forslag går ud på. Vi takker for tilslutningen fra SF og Enhedslisten, og så håber vi, at tiden snart er moden til, at regeringen og det flertal, som holder regeringen oppe i denne sag, løfter sløret for, hvad de har tænkt sig der skal ske i fremtiden.

Vi håber, at de tør tage en beslutning, der går ud på, at der fremover skal være rimelige forhold, og ikke bare sidder og er enige om, at der ikke må ske forringelser. Hvis udgangspunktet er, at der aldrig må ske forringelser for noget